

PART B DE LA PRIMERA PROVA: PROVA PRÀCTICA

OPCIÓ A

COMENTARI LINGÜÍSTIC, LITERARI i PRAGMÀTIC D'UN TEXT

Joanot Martorell

Tirant lo Blanc (capítol CXVIII)

Com Tirant fon ferit en lo cor ab una fletxa que li tirà la deessa Venus perquè mirava la filla de l'Emperador.

Dient l'Emperador tals o semblants paraules les orelles de Tirant estaven atentes a les raons, e los ulls d'altra part contemplaven la gran bellea de Carmesina. E per la gran calor que feia, perquè havia estat amb les finestres tancades, estava mig descordada mostrant en los pits dues pomes de paradís que crestallines parien, les quals donaren entrada als ulls de Tirant, que d'allí avant no trobaren la porta per on eixir, e tostemps foren apersonats en poder de persona lliberta, fins que la mort dels dos féu separació. Mas sé-us bé dir, certament, que los ulls de Tirant no havien jamés rebut semblant past, per moltes honors e consolacions que s'hagués vistes, com fon sol aquest de veure la Infanta. L'Emperador pres per la mà a sa filla Carmesina e tragué-la fora d'aquella cambra. E lo Capità pres del braç a l'Emperadriu e entraren en una altra cambra molt ben emparamentada e tota a l'entorn hestoriada de les següents amors: de Floris e de Blanxesflors, de Tisbe e de Píramus, de Eneas e de Dido, de Tristany e d'Isolda, e de la reina Ginebra e de Lançalot, e de molts altres que totes llurs amors de molt subtil e artificial pintura eren divisades. E Tirant dix a Ricart:

—No creguera jamés que en aquesta terra hagués tantes coses admirables com veig.

E deia-ho més per la gran bellea de la Infanta. Empero aquell no ho entès.

Tirant pres licència de tots e anà-se'n a la posada, entrà-se'n en una cambra e posà lo cap sobre un coixí als peus del llit. No tardà molt que li vengueren a dir si es volia dinar. Dix Tirant que no, que lo cap li dolia. E ell estava ferit d'aquella passió que a molts engana.

Diafebus, que véu que Tirant no exia, entrà en la cambra e dix-li:

—Capità senyor, prec-vos per amor mia que em digau lo vostre mal quin és, car si per mi vos porà ésser donat algun remei ho faré ab molt bona voluntat.

—Cosí meu —dix Tirant—, lo meu mal a present no fretura vós saber-lo, e jo no tinc altre mal sinó de l'aire de la mar, qui m'ha tot comprès.

—Oh, Capità! ¿e de mi vos voleu cobrir, que de tots quants mals e béns haveu tenguts yo en só estat arxiu, e ara de tan poca cosa me bandejou de vostres secrets? Digau-m'ho, jo us clam mercè, e no em vullau amagar res que de vós sia.

—No vullau més turmentar la mia persona —dix Tirant—, que jamés sentí tan greu mal com lo que ara sent, que em farà venir prest a mort miserable o a glòria reposada si fortuna no m'és contrària, car la fi de totes aquestes coses és dolor per aquella amor que és amarga.

E girà's de la altra part de vergonya que no gosà mirar a Diafebus en la cara, e no li pogué eixir altra paraula de la boca sinó que dix:

—Jo ame.

Acabant-ho de dir, de ls seus ulls destil·laren vives llàgremes mesclades ab sanglots e sospirs. Diafebus, veent lo vergonyós comport que Tirant feia, conegué la causa per què Tirant reprenia a tots los de son llinatge, e encara a aquells ab qui tenia amiatat. Com venia cas que parlaven d'amors. Ell los deia: «Bé sou folls tots aquells qui amau. ¿No teniu vergonya de llevar-vos la llibertat e de posar-la en mans de vostre enemic, qui us lleixa ans perir que haver-vos mercè?», faent de tots una gran burla. Empero jo veig que ell és vengut a caure en lo llaç en lo qual humana força no basta a resistir.

E pensant Diafebus en los remeis que a tal mal se requiren, ab gest piadós e afable féu principi a un tal parlar.

Joanot Martorell, *Tirant lo Blanc (capítol CXVIII)*. A cura d'A. Hauf i V. J. Escartí. València: Generalitat Valenciana, Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, 1990.

Comentau els següents aspectes del text anterior:

- Tipus de text
- Contextualització
- Tema
- Resum
- Estructura
- Anàlisi lingüística
- Anàlisi literària

REDACCIÓ D'UN TEXT ARGUMENTATIU (màxim 300 paraules)

Tema del text: “Si l’escola oblidava la transmissió de la cultura, patrimoni de la humanitat, no tindria raó de ser” Rosa Sensat.